Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XXII. — Wydany i rozesłany dnia 7 maja 1873.

58.

Ustawa z dnia 11 kwietnia 1873,

którą przedłuża się moc obowiązującą ustawy z dnia 3 marca 1868 (Dz. u. p. Nr. 17) o uwolnieniu od należytości i stempli przy zaokrąglaniu gruntów.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

§. 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 3 marca 1868 (Dz. u. p. Nr. 17) o uwolnieniu od stempli i należytości przy zaokrąglaniu gruntów przedłuża się do końca 1879 roku.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 11 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Pretis** r. w.

59.

Ustawa z dnia 18 kwietnia 1873,

o połączeniu kilku gruntów i parceli z fideikomisem familijnym margrabiów Pallavicinich w Morawii.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

§. 1.

Pozwala się ażeby grunta następujące, w dobrach wolnodziedzicznych margrabiego Alfonsa Pallaviciniego położone, jakoto:

a) grunta następujące położone w obrębie gminy Palowice: trzy czwarte lenna Nr. 12, półlenna Nr. 3, 4, 6 i 23, ćwierćlenna Nr. 6 i ogród oddzielony od półlenna Nr. 41, parcella Nr. 51;

b) w obrębie gmin Jemnica i Podole parcele Nr. 4304, 4306 a, 4307 a, 4306 b, 4307 b, 4303, 4305, 4308, 4309, 4312, 4313, 4444 a, 4445, 4310, 4311, 4831, 105, 3346 c, 4465, 4466, 4314, 4315, 4464, 99, 160, 4830, 4454, 4455, 103, 4280, 132, 134, 135, 1815 a, 1815 b, 888, 889, 1415, 2761, 529, 530, 4475, 4476, 4474, 4473, 927, 928, 929, 933 i 934;

c) w obrębie gminy Łąka parcele Nr. 1, 2, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 790, 791, 792, 793, 794, 829, 830, 833, 834, 835, 837, 926 i 927;

d) w obrębie gminy Nowe Hobzy, parcele należące obecnie do tamtejszej gospody Nr. 5 jakoto Nr. 36, 37, 38, 39, 529 a i 529 b;

e) w obrębie gminy Mutna parcele Nr. 918, 920, 924, 925 a, 926 i 930;

f) w obrębie gminy Komarowice parcela Nr. 370,

były bezpłatnie odstąpione fideikomisowi familijnemu starszej linii, za najwyższem zezwoleniem z dnia 10 lutego 1871 przez margrabiego Alfonsa Pallavicini z dóbr Jamnice Stare i Nowe Hobzy z posiadłościami Mutna i Chwatkowice w Morawii utworzonemu, i aby grunta te zostały połączone z rzeczonym fideikomisem.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 18 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Glaser** r. w.

60.

Ustawa z dnia 22 kwietnia 1873,

o budowie kolei żelaznej z Leluchowa do Tarnowa z odnogami.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, ażeby nadaniem koncesyi pod warunkami w ustawie niniejszej wyrażonemi zabezpieczył budowę kolei żelaznych:

a) z Bielska na Żywiec do granicy krajowej galicyjsko-węgierskiej w kierunku Czaczy, do kolei koszycko-bogumińskiej;

b) z Leluchowa nad granicą krajową galicyjsko-węgierską na Nowy Sącz, Grybów, Tarnów aż do kolei galicyjskiej Karola Ludwika z odnogami z Grybowa na Zagórz do pierwszej kolei żelaznej galicyjsko-węgierskiej, z Nowego Sącza na Suchę do Żywca i z Suchy do Krakowa (Podgórza).

Artykuł II.

Kolei żelaznej wymienionej w artykule I sub *a)* mogą być nadane następujące ulgi:

1. Uwolnienie od podatku dochodowego i od opłaty należytości stemplowych od kuponów, jakoteż od wszelkiego podatku któryby w przyszłości ustawami był zaprowadzony, na przeciąg lat dwudziestu od otwarcia ruchu;

2. uwolnienie od stempli i należytości od wszelkich umów, podań i innych dokumentów tyczących się zebrania kapitału, jakoteż budowy i urządzenia kolei, aż do czasu otwarcia ruchu;

3. uwolnienie od stempli i należytości pierwszej emisyi akcyi i obligacyi z prawem pierwszeństwa, jakoteż kwitów tymczasowych tudzież od należytości za przeniesienie własności przy wykupnie gruntów.

Artykuł III.

Kolei w artykule 1 sub *b)* wymienionej może państwo zabezpieczyć gwarancyą czystego dochodu rocznego z wliczeniem kwoty amortyzacyjnej, w sumie maksymalnej pięćdziesiąt tysięcy trzysta (50.300) złotych waluty austryackiej srebrem w przecięciu z jednej mili na czas istnienia koncesyi, w ten sposób, że jeżeliby czysty dochód roczny nie dochodził sumy zagwarantowanej, administracya państwa uzupełni to, coby niedostawało, jednak tylko aż do powyższej sumy maksymalnej.

Gwarancya ta dochodu czystego z kwotą amortyzacyjną od kapitału na budowę wyłożonego, będzie oznaczona na podstawie rzeczywistych i udowodnić się mających wydatków na budowę, na zebranie funduszów i na opłatę odsetków interkalarnych, zaczyna się zaś od dnia otwarcia ruchu na całej kolei w artykule 1 sub *b)* wymienionej, jakoteż na odnogach.

Artykuł IV.

W wykonaniu artykułu III wydane będą następujące przepisy:

1. Z czystego dochodu rocznego zagwarantowanego taka kwota ma być obracana na umorzenie kapitału, jaką wyznaczy administracya państwa na zasadzie planu amortyzacyi, przez nią zatwierdzić się mającego, i tak ułożonego, aby kapitał w obieg puszczony był umorzony w ciągu istnienia koncesyi.

2. Jeżeliby administracya państwa, w skutek wzięcia na siebie gwarancyi, miała płacić dodatek, uczyni to po poprzedniczem zbadaniu przedłożyć się mających a opatrzonych w dowody rachunków rocznych w trzy miesiące po ich przedłożeniu.

Na zapłacenie jednak kuponów od akcyi i obligacyi skarb uiszczać będzie nawet pierwej wpłaty częściowe, stosownie do potrzeb sprawdzonych na podstawie preliminarza dochodów, jeżeli koncesyonaryusz będzie o to prosić na sześć tygodni przed terminem wypłaty zastrzega się tylko, że później będzie zrobione obliczenie na podstawie rachunków rocznych.

Gdyby po ostatecznem zestawieniu rachunków rocznych, które najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku ruchu przedłożone być winny, okazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, koncesyonaryusz jest obowiązany zwrócić natychmiast otrzymaną nadwyżkę z doliczeniem sześć procentowych odsetków. Roszczenie jednak, aby państwo udzieliło dopłatę, należy wnieść najpóźniej w przeciągu roku po upływie odnośnego roku ruchu, w przeciwnym razie gaśnie.

3. Kwota, którą administracya państwa płaci w skutku wzięcia na siebie gwarancyi, ma być uważana tylko za zaliczkę, oprocentowaną po cztery od sta rocznie.

Jak tylko dochód czysty z linii kolei przewyższy zagwarantowaną sumę roczną, połowa nadwyżki będzie zwrócona natychmiast administracyi państwa na pokrycie danej zaliczki i procentów, aż do całkowitego umorzenia. Z pozostałej drugiej połowy będzie odkładana do funduszu rezerwowego część, jaką administracya państwa wyznaczy.

Przypadające odsetki powinny być opłacone przed zwrotem zaliczek. Jeżeli takie zaliczki lub odsetki nie będą państwu zapłacone do dnia, w którym koncesya wyjdzie z mocy

obowiązującej, lub w którym kolej odkupiona zostanie, będą ściągnięte z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa.

Artykuł V.

Kolei wymienionej w artykule I sub *b)* przyzwala się uwolnienie od podatku dochodowego i od opłaty należytości stemplowych od kuponów, jakoteż od wszelkiego nowego podatku, któryby w przyszłości ustawami był zaprowadzony, na czas budowy i jeszcze lat dziewięć licząc od dnia otwarcia ruchu na całej linii.

Nadto pozwala się, ażeby emisya akcyi i obligacyi z prawem pierwszeństwa, które mają być puszczone w obieg dla zebrania kapitału na budowę, ustawą niniejszą zagwarantowanego, była wolna od stempli i należytości, jak nie mniej kwity tymczasowe.

Podobnież pozwala się na uwolnienie od należytości za przeniesienie własności przy wykupnie gruntów.

Do opłacenia stempli i należytości od wszelkich umów, podań i innych dokumentów tyczących się zebrania kapitału, jakoteż budowy i urządzenia kolei pozwala się zwłokę aż do otwarcia ruchu na odpowiedniej linii kolei.

Koszta notowania papierów na giełdach krajowych i zagranicznych, jeżeli będą, jakoteż podatki, które przedsiębiorstwo ma opłacać po upływie lat swobody podatkowej, mogą być zapisane w rachunku ruchu jako wydatek; co się tyczy należytości stemplowych od kuponów nie jest to dozwolonem.

Od zaliczek rządowych przedsiębiorstwo nie opłaca podatku dochodowego.

Artykuł VI.

Budowa kolei wzmiankowanej w artykule II sub *b)* powinna się rozpocząć najpóźniej w przeciągu trzech lat licząc od dnia nadania koncesyi i do tego terminu kolej gotowa powinna być oddana na użytek publiczny.

Dopełnienie tego zobowiązania koncesyonaryusz winien zabezpieczyć administracyi państwa w sposobie który ona wskaże.

W razie niedopełnienia powyższego zobowiązania, kaucya złożona może przepaść.

Akta i dokumenta z tego powodu spisać się mające, są wolne od stempli i należytości.

Artykuł VII.

Co się tyczy kolei żelaznej wzmiankowanej w artykule I sub *b)*, roboty budownicze powinny być rozdane w drodze licytacyi, na podstawie warunków które rząd poda, oddzielnie od starania się o kapitał.

Wszystkie mosty, jakoteż wszelkie znaczniejsze budowle i budynki powinny być wystawione z żelaza i kamienia.

Kapitał na kolej żelazną wzmiankowaną w artykule I sub *b)* ma być zebrany także w drodze ofert, a dla papierów w obieg puścić się mających ustanawia się przeciętny minimalny kurs emisyi ośmdziesiąt pięć (85) złotych waluty austryackiej za każde 100 złotych srebrem wartości nominalnej.

Artykuł VIII.

Koncesya będzie nadana na lat dziewięćdziesiąt licząc od dnia otwarcia ruchu na wszystkich liniach kolei ukoncesyonować się mających.

Układając inne warunki koncesyi, należy ile możności trzymać się przepisów ustawy z dnia 1 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 56) o warunkach i ulgach dla przedsiębiorstwa kolei północno zachodniej austryackiej.

Z podobnem zastrzeżeniem może być zawarta umowa z rządem królewsko-węgierskim względem sposobów zagwarantowania i innych warunków koncesyi co się tyczy tej części kolei w art. I sub *b)* wymienionej, która przytyka do sieci kolei węgierskich.

W myśl tego przepisu postąpić należy także z koleją wzmiankowaną w artykule I sub *a)*.

Artykuł IX.

Na przypadek gdyby natychmiastowe zabezpieczenie budowy kolei w artykule I pod *b)* wzmiankowanej przez nadanie na nią koncesyi nie było uznane za odpowiednie publicznemu dobru, upoważnia się rząd, aby przystąpił do budowy kolei łeluchowsko-tarnowskiej na koszt państwa.

W tym celu pozwala się rządowi wydać w roku 1873 na budowę sumę 2,00.000 zł. waluty austryackiej.

Artykuł X.

Z dniem wejścia w moc obowiązującą ustawy niniejszej, ustawa z dnia 29 czerwca 1872 (Dz. u. p. Nr. 106) o budowie kolei żelaznej z Tarnowa do węgierskiej granicy krajowej pod Łeluchowem z odnogą z Grybowa do Zagórza traci moc swoje.

Artykuł XI.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrom handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 22 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Banhans** r. w. **Pretis** r. w.

61.

Ustawa z dnia 25 kwietnia 1873,

pozwalająca miastu Lublanie stolicy krajowej zaciągnąć pożyczkę loteryjną.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

§. 1.

Pozwala się miastu Lublanie zaciągnąć pożyczkę loteryjną, nieoprocentowaną, w sumie nominalnej jeden milion pięćset tysięcy złotych, z pominięciem przepisów prawnych o zaciąganiu pożyczek prywatnych z obligacyami udziałowemi, w takim sposobie, że obligacye udziałowe mogą być wydawane na okaziciela, atoli na sumę nie niżej dwudziestu złotych, i że przy zwrocie wpłaty mogą być połączone z losowaniem premii.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi skarbu.

Neuberg, dnia 25 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Pretis** r. w.

62.

Ustawa z dnia 26 kwietnia 1873,

o postępowaniu przy zmianach terytoryalnych sądów pierwszej instancyi.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

§. 1.

Zmiany terytoryalne sądów krajowych, handlowych i obwodowych, powstające przez wyłączanie lub przyłączanie sądów powiatowych, albo przez łączenie istniejących, lub też ustanowianie nowych sądów, mogą następować w drodze rozporządzenia tylko za zgodą lub na przedstawienie sejmu krajowego.

Toż samo rozumie się o zmianie siedziby sądów pierwszej instancyi.

§. 2.

Każda z wymienionych w §. 1 zmian terytoryalnych dwóch lub więcej okręgów sądowych, ma dla sędziów tychże sądów taki sam skutek, jak zmiana organizacyi w myśl §. 43 ustawy z dnia 21 maja 1868 (Dz. u. p. Nr. 46).

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 26 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Glaser** r. w.

63.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 1873,

o urządzeniu władz uniwersyteckich.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa rozporządzam co następuje:

§. 1. Uniwersytety dzielą się na oddziały, które noszą nazwę wydziałów.

Wydziały składają się ze zgromadzeń nauczycielskich i uczniów zapisanych.

§. 2. Zgromadzenie nauczycielskie wydziału składa się z wszystkich zwyczajnych i nadzwyczajnych profesorów, docentów prywatnych, i nauczycieli w ściślejszem tego słowa znaczeniu.

Profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych mianuje rząd stale.

Docenci prywatni nie są mianowanymi przez rząd, lecz tylko przypuszczonymi przez niego nauczycielami. Przez przypuszczenie nabywają prawa do ogłoszenia publicznie, że będą miewali wykłady w uniwersytecie i miewać takowe w sali uniwersyteckiej.

Nauczycielami w ściślejszem tego słowa znaczeniu są ci, którzy nie uprawiają nauki lecz tylko sztukę lub umiejętność. Do nich należą także nauczyciele języków żyjących, o ile mają ich uczyć nie z naukowego stanowiska lecz głównie do użytku praktycznego.

§. 3. Nauczyciele pewnego wydziału, chcący dawać przedmioty drugiego wydziału, potrzebują do tego pozwolenia od tego ostatniego. W braku porozumienia rozstrzyga w tej mierze senat akademicki, od którego można się odwołać do ministra oświecenia.

§. 4. Ze zgromadzenia nauczycielskiego każdego wydziału tworzy się zgromadzenie profesorskie, jako władza bezpośrednio nim kierująca.

§. 5. Zgromadzenie profesorskie składa się z wszystkich profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych; ilość tych ostatnich nie może jednak przewyższać połowy ilości pierwszych.

Gyby tak było, wchodzą ci profesorowie nadzwyczajni, którzy mają najwięcej lat służby jako profesorowie nadzwyczajni.

Dla strzeżenia dobra docentów prywatnych w zgromadzeniu nauczycielskiem kierującem, dwaj z nich zasiadają w niem z głosem doradczym we wszystkich sprawach branych pod obradę.

Głos stanowczy mają tylko w przypadkach wymienionych w §§. 6 i 10.

Ci docenci prywatni powinni jednak wykładać na wydziale jako docenci prywatni już najmniej przez dwa półrocza. Jeżeli uprawnionych w taki sposób do wejścia jest więcej niż dwóch, natenczas wszyscy docenci prywatni wybierają corocznie z pomiędzy uprawnionych dwóch reprezentantów do zgromadzenia nauczycielskiego kierującego.

§. 6. Zgromadzenie nauczycielskie kierujące wybiera corocznie z profesorów zwyczajnych, do niego wchodzących, przełożonego, który nazywa się dziekanem.

W wyborze tym uczestniczą także obadwaj docenci prywatni, zasiadający w zgromadzeniu nauczycielskiem.

§. 7. Ażeby wybór był ważnym, potrzebna jest bezwzględna większość głosow; jeżeli takiej nie ma i przy powtórnym wyborze, odbywa się wybór ściślejszy, do którego wchodzą tylko ci, którzy w drugim wyborze mieli najwięcej głosów, albo dwaj najwięcej głosów mający jeżeli ich więcej nie było.

Jeżeli i ten trzeci wybór będzie bezskuteczny, natenczas senat akademicki rozstrzygnie pomiędzy kandytatami wchodzącymi do ściślejszego wyboru. Dziekan ustępujący może być obrany ponownie.

§. 8. Tylko następujący dziekan może nie przyjąć wyboru bez podania powodow, każdy inny członek winien wyłuszczyć powody nieprzyjęcia nad których słusznością wybierający głosują bez debaty.

Jeżeli zgromadzenie nie uzna słuszności powodów, uchylający się może apelować do senatu akademickiego, który stanowczo rozstrzyga czy uchylenie się może być nieprzyjęte.

§. 9. Ze zgromadzeń profesorskich tworzy się senat akademicki.

Wchodzą do niego rektor, prorektor (rektor przeszłoroczny) wszyscy dziekani prodziekani (dziekani przeszłoroczni) i członkowie zgromadzenia profesorskiego, po jednym z każdego.

Tych ostatnich członków wybiera zgromadzenie profesorskie na trzy lata podczas wyboru dziekana; mogą także być wybrani profesorowie nadzwyczajni. Członkowie występujący mogą być wybrani ponownie. W przypadkach nieprzyjęcia wyboru postąpić należy podług przepisów §. 8.

§. 10. Rektora wybierają corocznie wszystkie wydziały z pomiędzy profesorów zwyczajnych czynnych. Rektor ustępujący może być wybrany ponownie.

Wybór uskuteczniają zgromadzenia profesorskie razem z docentami prywatnymi do nich wchodzącymi. W tym celu każde zgromadzenie profesorskie wybiera z pomiędzy siebie czterech członków, pomiędzy którymi powinno być dwóch profesorów zwyczajnych, dwaj zaś mogą być profesorami nadzwyczajnymi lub docentami prywatnymi.

Wybrani tym sposobem zgromadzają się pod przewodnictwem ustępującego rektora. i wybierają rektora w sposób przepisany do wyboru dziekanów (§. 7). Jeżeli i wybór ściślejszy będzie bezskuteczny, rozstrzyga los.

Jeżeli wybrany nie przyjmie wyboru postąpić należy tak, jak w podobnym przypadku przy wyborze dziekanów: odwołać się można do ministra oświecenia.

§. 11. Zdatność do wybieralności na godności akademickie nie jest zawisłą od wyznania religijnego.

§. 12. Władze akademickie urządzają się na każdy rok szkolny w drugiej połowie przedostatniego miesiąca roku szkolnego: akt i protokoły wyborcze przesyła się niezwłocznie ministrowi oświecenia do potwierdzenia.

Nowe władze, jeżeli będą zatwierdzone, rozpoczną czynności na tydzień przed rozpoczęciem się nowego roku szkolnego: dopóki to nie nastąpi, urzędują dawne władze: uroczysta instalacya, gdzie jest w zwyczaju, odbywa się na początku roku szkolnego.

§. 13. Gdy rektora nie ma, lub jest nieobecny, zastępuje go prorektor, tego zaś dziekan owego wydziału, do którego rektor należy; w takich samych okolicznościach w zgromadzeniach profesorskich dziekana zastępuje prodziekan a prodziekana najstarszy w urzędzie profesor zwyczajny.

Jeżeli dostojnik akademicki czynności swoich stale pełnić nie może, odpowiednie zgromadzenie a względnie senat akademicki rozstrzyga, czy należy uskutecznić nowy wybór czyli też ma trwać nadal zastępstwo na zasadzie przepisów powyższego paragrafu.

§. 14. Zgromadzenie profesorskie zbiera się na posiedzenia zwyczajne lub nadzwyczajne na wezwanie dziekana.

Zakres jego działania stanowią wszelkie sprawy naukowe i porządkowe, które nie są zastrzeżone wyłącznie senatowi akademickiemu.

W szczególności rzeczą każdego wydziału jest:

1. Główna piecza o zupełność wykładów na własnem polu nauk i służy mu prawo podawania wniosków do ministra oświecenia tyczących się obsadzenia katedr; mianowicie winien ułożyć na każde półrocze wykaz wykładów i to w takim sposobie, aby każdy uczeń, przepędzający na wydziale czas przepisany, mógł uczęszczać na wszystkie główne przedmioty i to na wykłady profesorskie.

2. Główna piecza o istniejące na wydziale seminarya, zakłady, instytuty, zbiory i wszelkie przedmioty pomocnicze do nauki, o ile nie jest rzeczą osób przewodniczących w tych instytutach.

3. Nadzór nad uczniami na wydziale zapisanymi.

4. Nadawanie doktoratu pod powagą uniwersytetu.

5. Wydawanie opinii o przedmiotach swojego zakresu.

§. 15. Każdy profesor, będący członkiem zgromadzenia profesorskiego, jest obowiązany być obecnym na posiedzeniach lub usprawiedliwić swoją nieobecność.

O słuszności podanego usprawiedliwienia orzeka zgromadzenie bez debaty; orzeczenie zapisuje się w protokole.

Jeżeli profesor jest nieobecnym na trzech posiedzeniach kolejno po sobie następujących, a zgromadzenie nauczycielskie nie uzna jego nieobecności za usprawiedliwioną, albo jeżeli w ogóle często opuszcza posiedzenia, dziekan powinien wezwać go pisemnie aby przybył a jeżeli i to będzie bezskutecznem, zawiadomić senat akademicki. Gdyby i to płonnem się okazało, senat akademicki winien zawiadomić ministra oświecenia.

§. 16. Ażeby uchwała była ważna, potrzebna jest obecność połowy profesorów będących członkami zgromadzenia.

§. 17. Przy końcu każdego roku szkolnego dziekan zwołuje wszystkich nauczycieli, jakoteż docentów prywatnych i nauczycieli w ściślejszem tego słowa znaczeniu (§. 3), na zgromadzenie walne, na którem wnoszą się i rozbierają życzenia i wnioski wszystkich obecnych, tyczące się nauki i karności.

Protokół tego posiedzenia, o którego treści zgromadzenie profesorskie na najbliższem zebraniu wyda swoję opinią, przesyła się razem z tąż opinią ministerstwu.

§. 18. Dziekan jest zwierzchnikiem wydziału i przewodniczącym w zgromadzeniu profesorskiem; on jest głównie odpowiedzialnym za wykonywanie odpowiednich ustaw i zgromadzeń; jest zatem obowiązany dopilnować ich wykonania, zwracać uwagę na niedostateczność w tej mierze, karcić za nią a w razie potrzeby zawiadamiać senat akademicki i ministerstwo. W szczególności winien przestrzegać przepisanego sposobu postępowania przy egzaminach doktorskich.

Jeżeli mniema że nie może wziąć na siebie odpowiedzialności za wykonanie uchwały zgromadzenia, winien zawiadomić o tym przypadku ministra oświecenia.

Sprawy bieżące i wszystkie, które wymagają tylko prostego zastosowania istniejących przepisów, załatwia sam i zdaje sprawę o tem zgromadzeniu profersorskiemu na najbliższem posiedzeniu; jeżeli sprawa nie cierpi zwłoki, potrzebne rozporządzenia wydaje samodzielnie.

§. 19. Senat akademicki jest najwyższą władzą akademicką.

Jego zakres działania stanowią wszystkie ogólne sprawy uniwersytetu, czy to administracyjne, naukowe czy porządkowe, jakoteż wszelkie sprawy należące do niego na zasadzie ustaw, statutów, przywilejów lub fundacyi.

Powinien mieć nadzór nad wszystkiem co należy do uniwersytetu; ma prawo wglądania w narady zgromadzeń profesorskich i wstrzymywania ich uchwał udając się niezwłocznie po orzeczenie do ministerstwa. Jemu podlegają urzędnicy uniwersyteccy i służba. Sprawuje władzę porządkowo karną nad wszystkiemi do uniwersytetu należącemi osobami jakoteż nad uczniami, nad tymi ostatnimi w zakresie oznaczonym w statucie porządkowo karnym.

On stanowi najbliższą instancyą przeciwko orzeczeniom dziekanów i zgromadzeń profesorskich i rozstrzyga spory o właściwość pomiędzy rozmaitemi kolegiami; spory o właściwość pomiędzy temiż a nim samym przedkłada ministrowi.

Korespondencya zgromadzeń profesorskich z ministerstwem odbywa się za jego pośrednictwem, a on ma prawo dołączać swoję opinią.

§. 20. Senat akademicki zbiera się na posiedzenia zwyczajne i nadzwyczajne zwoływane przez rektora i odbywające się pod jego przewodnictwem.

Do członków nieuczęszczających będzie odpowiednio zastosowany §. 15.

Ażeby uchwała była ważna, potrzebna jest bezwzględna większość głosów i obecność połowy członków.

§. 21. Rektor jest zwierzchnikiem senatu akademickiego.

W stosunku do niego ma takie same prawa jakie służą dziekanowi w stosunku do kolegium profesorskiego (§. 18).

Jest głównie odpowiedzialnym za tok czynności senatu akademickiego.

§. 22. Porządki czynności senatu akademickiego i kolegiów profesorskich podlegają zatwierdzeniu ministra oświecenia.

§. 23. Zgromadzenia doktorów, istniejące przy uniwersytetach wiedeńskim i pragskim, przestają należeć do wydziałów i uniwersytetów.

Znoszą się zatem wszelkie te urządzenia i zwyczaje, na mocy których:

a) rzeczone zgromadzenia doktorskie miały udział w majątku lub uczestniczyły w kierowaniu i zarządzie sprawami wydziału lub uniwersytetu, w szczególności zaś w egzaminach doktorskich i aktach promocyjnych, jakoteż w pobieraniu taks za takowe; dalej na mocy których;

b) wstąpienie do tychże zgromadzeń było warunkiem przypuszczenia do praktyki, lub na mocy których

c) musiano składać podczas promocyi pewne opłaty na rzecz zgromadzeń doktorskich poszczególnych wydziałów lub ich spółek wdowich.

§. 24. Rzeczone zgromadzenia doktorskie będą istniały nadal jako korporacye samodzielne, w szczególności nie narusza się im:

a) tego majątku, który posiadały dotychczas i którym zawiadywały niezawiśle od senatu akademickiego (konsystorza) i rektora;

b) prawo zarządu i nadawania tych stypendów, które dotychczas sprawowały i nadawały niezawiśle (lit. *a*);

c) archiwum, z wyłączeniem dokumentów, odnoszących się do spraw wzmiankowanych w §. 23;

d) podobnież stosunek prawny kolegiów doktorskich do spółek wdowich z niemi połączonych, zostaje nienaruszony.

§. 25. Spory, powstałe w skutku rozdziału, pomiędzy uniwersytetem lub wydziałem z jednej a zgromadzeniem doktorskiem z drugiej strony, rozstrzyga minister oświecenia z zastrzeżeniem drogi prawa w przypadkach odpowiednich.

§. 26. Zakres urzędu kanclerskiego na uniwersytetach w Wiedniu i Pradze ogranicza się do wydziału teologicznego katolickiego.

§. 27. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi oświecenia, który wyda potrzebne w tej mierze rozporządzenia i przepisy przejściowe.

Wiedeń, dnia 15 kwietnia 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Stremayr** r. w.

64.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 1873,

o zmianach terytoryalnych w kilku sądach powiatowych królestwa czeskiego.

Na zasadzie §. 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) wyłącza się gminy: 1. Koice i Winarzyce z okręgu sądu powiatowego przelawczeńskiego i z okręgu sądu obwodowego i śledczego chrudimskiego; 2. gminę Wielkie Bielcze z okręgu sądu powiatowego holickiego, sądu śledczego wysokomyckiego i sądu obwodowego chrudimskiego i 3. gminę Ścienowice z okręgu sądu powiatowego blowickiego, i przyłącza się wymienione pod 1 do okręgu sądu powiatowego i śledczego kolińskiego i sądu obwodowego kutnohorskiego; wymienione pod 2 do sądu delegowanego miejskiego i sądu obwodowego w Królowym Hradcu, a wymienione pod 3 do sądu delegowanego miejskiego w Pilźni.

Rozporządzenie to obowiązuje od dnia 1 lipca 1873.

Glaser r. w.